

**CONCLUSIONS DEL DICTAMEN QUE ESTUDIA
L'AVANTPROJECTE ESTATAL DE LLEI DE RACIONALITZACIÓ
I SOSTENIBILITAT DE L'ADMINISTRACIÓ LOCAL**

• **Sobre el contingut de l'avantprojecte**

1. L'avantprojecte diu que té com a finalitat adequar les competències municipals i el seu exercici als principis d'estabilitat i sostenibilitat financera en el marc de la Llei Orgànica 2/2002, de 27 d'abril, d'Estabilitat Pressupostària i Sostenibilitat Financera, fet que exigeix noves adaptacions de la normativa bàsica, en matèria d'administració local, per a l'aplicació adequada dels principis que conté.
2. L'avantprojecte configura les diputacions provincials com a entitats prestadores de serveis municipals perquè estableix una via d'assumpció de competències que són pròpies dels municipis: l'assumpció obligatòria de competències municipals quan la prestació del servei municipal no compleix el cost estàndard del servei o és ineficient.
3. Dissenya un marc legal que, amb independència de la finalitat que diu que el justifica, modifica el sistema de competències dels ens locals i, en concret dels ajuntaments i especialment de les diputacions, a les quals s'atribueixen competències que no tenen en origen, i s'amplien significativament el marc legal que els correspon.

• **Sobre l'encaix de l'avantprojecte en el marc constitucional i estatutari actual**

4. Tot i que el Tribunal Constitucional considera que l'exercici de les competències autonòmiques en matèria de regim local s'han d'ajustar, necessàriament, a la competència que sobre les bases de la mateixa correspon al Estat segons l'article 149.1.18^a de la Constitució, a 2013, és a dir, transcorreguts 35 anys de la seva aprovació, la interpretació del bloc de la constitucionalitat pel que fa al regim local ha de ser una altra i no pas la que ens reitera el màxim intèrpret de la Constitució, desplaçant la conceptualització del règim local com a bífrot en favor de la interiorització autonòmica dels règims locals.
5. Avala aquesta tesi el gran nombre de disposicions legals que només durant la darrera dècada s'han aprovat a Catalunya relacionades amb el sistema institucional de la Generalitat, amb les administracions públiques a Catalunya i amb l'administració local a Catalunya, fet que respon a una inequívoca i decidida voluntat de la Generalitat de Catalunya de posar en pràctica el seu propi sistema de règim local, així com la significativa circumstància que aquesta interiorització s'ha dut i s'està duent a terme de manera constant i, sobretot, pacífica, cosa que constitueix una situació de fet, la força de la qual no pot ser, avui dia, desconeguda pel major intèrpret de la Constitució.

6. Sobre el pronunciament del Tribunal Constitucional en la sentència comentada, cal remarcar que, a 2010, el màxim intèrpret de la Constitució coneix perfectament la posició de la Generalitat de Catalunya a l'hora de desenvolupar legalment i posar en pràctica el seu propi regim local, i si amb aquest coneixement considerava que la Generalitat es desviava de la voluntat del legislador, havia de motivar, en profunditat, que tot aquest desplegament vulnera l'ordre constitucional de distribució de competències.

7. Tanmateix no ho fa, ni anul·la el precepte estatutari que manté l'atribució a la Generalitat de Catalunya de competències en règim local malgrat la no menció a les competències que a favor de l'Estat estableix l'article 149.1.18a de la Constitució i, en conseqüència, dóna, a aquesta situació, consentida i respectada, un valor generador de competències a la Generalitat de Catalunya que no es pot deixar de reconèixer.

8. Un concepte com el de "règim local" tal com l'expressa l'Estatut d'Autonomia de Catalunya no es pot seguir interpretant com fins ara, sinó que no es pot entendre sense tenir en compte el context històric i legislatiu que el Parlament de Catalunya ha anat desenvolupant, dotant de contingut propi el règim local de Catalunya i atribuint al Parlament de Catalunya plena competència per decidir quin ha de ser el règim local d'aquesta comunitat.

9. En una comunitat autònoma on s'ha expressat tan clarament com ho ha fet la Generalitat de Catalunya la voluntat de disposar d'un regim local propi, mentre aquest no es pugui desenvolupar, les institucions que formalment no el componen -com les diputacions- s'han de considerar, no obstant això, materialment, part integrant del mateix mentre no siguin substituïdes per les vegueries; aquesta integració hauria de comportar l'abstenció, per part de l'Estat, de legislar sobre els mecanismes pels quals les diputacions catalanes han de rebre obligatòriament les competències dels ens locals municipals, ja que una qüestió d'aquesta naturalesa, que afecta clarament el règim local actualment existent, ha de correspondre al Parlament de Catalunya.

10. La garantia institucional d'autonomia de què gaudeixen les diputacions es pot veure afectada quan el legislador disminueix les seves competències fins a vulnerar el nucli essencial de la seva dimensió funcional, però també en el cas invers; és a dir, la vulneració de la garantia institucional d'autonomia local es pot produir, tant per un buidat de competències com per una atribució, fins i tot limitada en el temps, de competències que no són *ex novo* sinó que provenen d'un desapoderament simultani de les mateixes a qui n'és el titular originari.

11. El nucli de l'autonomia local que a les diputacions garanteix la Constitució és el de suport als municipis que se situen en el seu àmbit territorial, i així ha estat i és com l'ordenament jurídic, els seus aplicadors i els destinataris de les seves actuacions l'han estat percebent des dels orígens d'aquestes entitats, de manera que l'atribució de competències municipals a les diputacions provincials és de magnitud suficient com per desfigurar totalment la imatge que en té la consciència social, amb vulneració de la seva autonomia pròpia.